

JAUNAIS CEĻS

AGROFIRMAS «KRASNIJ OKTJABRĪ» PARTIJAS, ARODBIEDRĪBAS,
KOMJAUNATNES KOMITEJU UN ADMINISTRĀCIJAS ORGĀNS

SESTDIENA, 11. JŪNIJS
1988. g.
№ 24 (59)

Cena 2 kap.

PSKP XIX KONFERENCI GAIDOT

Es ierosinu!

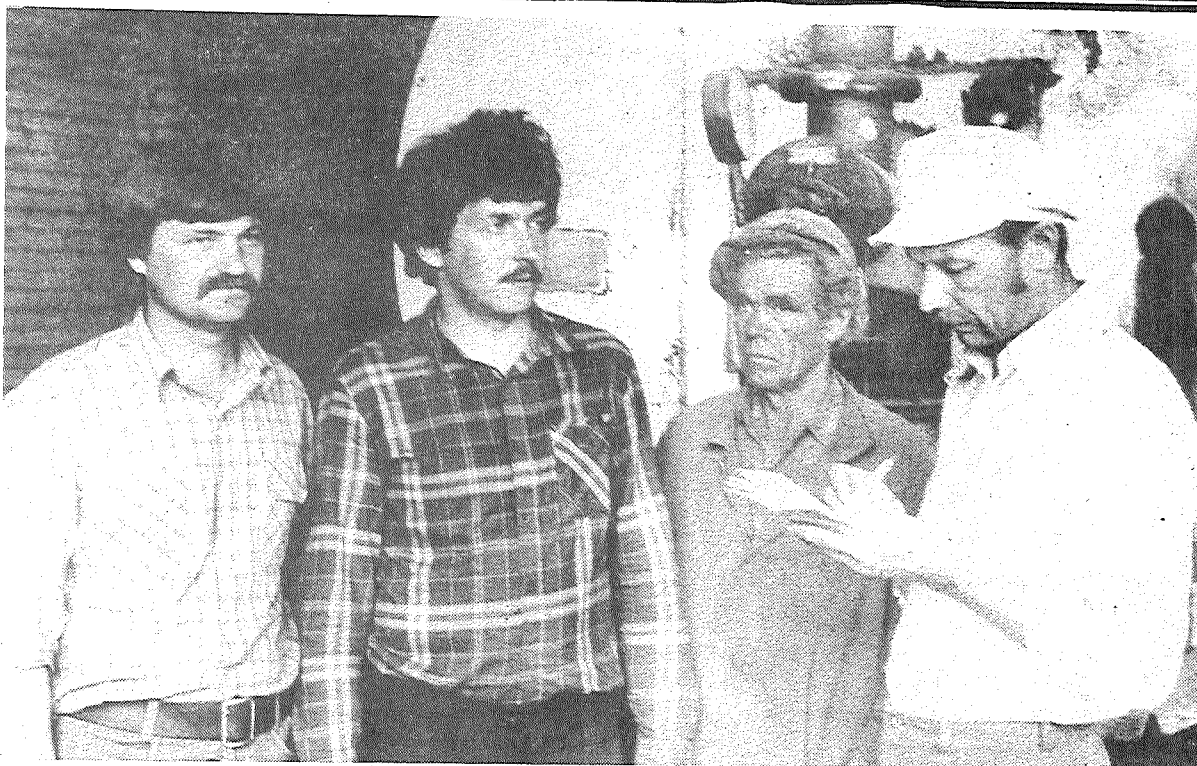
Domās dalās agrofirms kolhoza «Krasnij Oktjabrj» mehānisko darbnīcu vadītājs VASILIJS KURMELOVS

No Komunistiskās partijas Vissavienības 19. konferences mēs visi gaidām daudz, vēlamies, lai piepildās mūsu cerības. Ja es būtu delegāts, katrā ziņā ierosinātu trīs, bet, pēc manām domām, ļoti būtiskus priekšlikumus.

PIRMAIS PRIEKŠLIKUMS: atgriezties pie uzticēšanās cilvēkiem. Tagad ir tā: katram — ierindas vai vadošā darba veicējam «piekomandē» vēl vairākus pārbaudītājus, kontrolētājus, tiek sacerēti dokumenti, ar kuru palīdzību it kā izskaužam iespēju piesavināties, izsaimniekot. Bet dzīvē iznāk otrādi. Piemēram, lai izsniegtu darba cimdus vai ko citu, man jāšacer vairāki papīri un jānes parakstīt augstāka ranga vadītājam. Bet vai viņš zina, cik tādu cimdū vajaga! Nekā. Tāpat arī ar citiem materiāliem. Bet ja man neuzticās, ja tā vai tā neuzskata par godīgu, tad kāpēc pašam nepievākt, ja mantas paliek pāri! Tāpat tas ir arī darbā. Traktorists saņēma uzdevumu, bet jau zina, ka neviens viņam neticēs, ka strādās godīgi, jo tūlīt ieradīsies kāds priekšnieks, kurš pamācīs un palabos. Kāpēc «rauties pušu», ja var paslinkot lauka malā, aiziet darba laikā pie kaimiņa, kuram mājās ir alus!

OTRAIS PRIEKŠLIKUMS: pirms kādam dod ražošanas uzdevumu, pats visu izdomā līdz galam, proti saskatīt jau gala iznākumu. Ja tu nemācēsi ieskaitot darba darītājam, ko no viņa vēlies, neceri, ka uzdevums tiks izdarīts, kā gribi. Ierosini vairākus izpildes variantus, lai cilvēkam būtu izvēle. Tad darba darītājam radīsies lielāka interese pef veicamo uzdevumu, tad viņam būs iespēja parādīt jaunradi, iniciatīvu. Kāpēc daudzkārt cilvēki tik ilgi «iesūpojas», kūtri un negriģīgi ķeras pie uzdevumu izpildes! Tāpēc, ka viņi īsti nezina, kas jādara, av sagatavoti nestandarta, tas ir savai individuālajai pieejai.

TREŠAIS PRIEKŠLIKUMS: partijas biroju sekretāriem un locekļiem pastāvīgi būt kopā ar cilvēkiem, runāt ne tikai sapulcēs, bet arī darbnīcās, fermās, rūpnīcās, uz lauka, individuāli ar katru, divu triju klausītāju pulciņā. Bet tagad bieži vien partijas vadošie darbinieki aizņemti ar tādām lietām, kuras jādara citiem. Piemēram, saimnieciskajiem uzdevumiem, kultūrmāsu pasākumu organizēšanu un vadīšanu, tamlīdzīgi. To taču lai dara attiecīgi darbinieki!

Kamēr vēl zāles butonizēšanās stadijā un sāk raisīt ziedus, tās visbagātākas ar vitamīniem, proteīnu un citām vērtīgām barības vielām, kas pilnībā saglabājas pareizi izžāvētā un samaltā veidā, kad miltus pārvērs granulās. Jau vairāk nekā nedēļu sparīgi kūp zāles miltu iecirkņa dūmenis piln-

raciona lopbarības ceļā un griežas abas trumuļkaltes. Tveicīgajā vasaras gaisā zāles miltu smarža jūtama plašā apkaimē.

Paredzēts ražot 100 tonnas vai arī nedaudz vairāk šīs vērtīgās piedevas lopbarības racioniem, kamēr zāles vēl nepaspēj pārziedēt. Tad tās vairs nav tik vērtīgas un miltu

ražošanu pārtrauks.

Valentīna RUTKOVSKA

Attēla: zāles miltu ražotāji Anatolijs Popmanis, Jurijs Nikitins, Vnifantijs Cvetkovs un Pāvels Zabalujevs. Stundā ar katru no diviem agregātiem viņi saražo pa pus-tonnai granulū.

PANORAMA

Lai vienmēr
būtu saule...

Kolhoza ražošanas iecirkņu sociālistiskajā sacensībā pavasara lauku darbos I vieta piešķirta kolektīvam, ko vada Voldemārs Adamovičs.

Tādi svētki cilvēkam ir pirmo un vienīgo reizi mūžā, jo vairs nekad nebūs četri gadi, tie ir svētki viņi ģimenei, visiem radiem un kūmām. pēc aizvadītā svētdienā daudz Riebiņu ciemata un citu ciema apdzīvoto vietu cilvēku sapulcēs kultūras nama lielajā zālē. Goda vietas ieņēma tie, kuriem tika rīkoti bērnišas svētki, viņu kūmas.

Visi mazuli tika izšūpoti ar ziediem krāšņi izrotātās šūpolēs, visiem pārniedza dāvanas, kūmām — zilas un sarkanās lentītes. Mazajiem pilsoņiem par godu agrofirms bērnu dārza audzēkņi sniedza koncertu. Noslēgumā visi noskatījās multiplikācijas filmu kopojumu.

Bērnišas svētkus vadīja partijas komitejas sekretāre Zoja Agafonova, arodbiedrības komitejas priekšsēdētāja Tatjana Gromova, komjaunatnes komitejas sekretāre Natālija Lapoško un kultūras nama direktore Jelena Sivcova.

Juris KAUSA

SĒJUMIEM — AUGSTU KVALITĀTI

Šīs nedēļas sākumā mehanizatoru vidū svarīgākais pārrunu objekts bija sociālistiskās sacensības rezultāti pavasara lauku darbos, ko publicēja arī laikraksts «Jaunais Ceļš», tie tika izklīti mehāniskajās darbnīcās. Katrs varēja uzzināt, kā novērtēts darbs un cik par to liela prēmija pienākas.

Tās nebija mazas, taču lielākā vai mazākā mērā aprēķinātajiem dažiem desmitiem rubļu ir vairāk simboliska nozīme kā materiālo līdzekļu ienākuma avots: viņus vairāk interesēja, kādu vietu kurš ieņēma, cik normu izpildījis šajā tik ļoti nopietnajā kampaņā. Bet tas ļoti stipri atkarīgs no darba kvalitātes.

J. Určs lopbarības biešu stādīšanā ar traktoru T-16 bija veicis 9,1 normu — viņam pienācās pirmā vieta

grupā. Taču no saraksta tika izsvītrots, jo nebija strādājis teicami, pārkāpis darba tehnoloģiskos noteikumus — vagas izveidotas pa roku galam. Tas ne tikai šausmina visus, kas redz šo lauku, bet arī apgrūrina starprindu aprušināšanu.

Sadīgušie sējumi parādīja, kurš kāds meistars. Dzīšanās pēc daudzuma, neatkārtoties uz to, kas paliek aizmurgurē, ne viņam vienam sagādāja nepatīkšanas — piezīmes, aizrādījumus. Sacensībā tie nav sabiedrotie.

Taču sēja, lai arī ir pirmais galvenais pavasara darbs, vēl nav viss, arī pie skaisti apsēta un kupli sadīguša lauka, ja tālāk par to nerūpēsies, var nesagaidīt ražu. Šī gada sausā vasara, kad līdz šim nolijušo

AR IESKATU PERSPEKTĪVĀ

Nesen kolhozagrofirms «Krasnij Oktjabrj» siera rūpnīcā viesojās starptautiskā koncerna Alfa — Loval pārstāvji. Viņu apmeklējuma mērķis bija iepazīties ar iespējām piegādāt iekārtu siera ražošanai.

Mūsu rūpnīca ieinteresēta tādā sadarbībā. Uzņēmuma vadība un

speciālisti aprēķinājuši, ka iekārtas, kura pašlaik darbojas siera rūpnīcā, fiziskais nolietojums iestāsies 1991. gadā. Tās vairs nav tālu

un jau tagad sāk domāt par nākotni. Uz to lielā mērā pamudina saimnieciskais aprēķins, jo kolektīvs strādā tā apstākļos.

kurī izdarīja sējumu un stādījumu stāvokļa defalīzētu pārbaudi, lai noteiktu, kuram no iecirkņiem sacensībā pienākas prioritāte.

Jāpiebilst, ka šāda tipa parādības ir tikai atsevišķas epizodes. Kopīgi pa abiem ražošanas iecirkņiem sējumu stāvoklis labs — gan graudaugu, gan kartupeļu un lopbarības biešu, kukurūzas un linu, jo visi darbi veikti kvalitatīvi.

Šajā karstajā laikā lauku kopējiem brīvdienu nav, jo par ražas likteni nomodā jābūt katru brīdi. Tā domā gan tie mehanizatori, kuri izdara ķīmisko ravēšanu, gan rušināmkultūru vāgotāji, gan arī daudzie saimniecības talsiniekā — skolēni un pieaugušie, kuri soli pa solim pārstaigā biešu vagas, raugošies, lai līdzās biešu stādījumiem nepaliktu nepamānīta neviena nezāle. Cakli strādā Riebiņu skolas audzēkņu darba desanti. Lielās platībās izdarīta jau arī otrā ravēšana un piebarošana.

Veiksmīgs darbs šopavasār izcēlī ķīmiku mehanizētā posma vīrus, kuri strādā II ražošanas iecirknī. Viņi apstrādājuši vairāk par pusotra tūkstoša hektāru, dažus arī atkārtoti, vairāki no šī posma mehanizatoriem

dienā izpildījuši pa četrām un vairāk normām. Kā vienmēr šeit veiksmīgi strādā pieredzējušais agrokultūras traktorists Stanislavs Špeļs, kurš šogad lepojas ar jaunu traktoru un arī miglotāju, citi.

ATTĒLA: II ražošanas iecirkņa sējumu aizsardzības mehanizētā posma Ivans Kuzņecovs, Markels Maslobajevs, Vladimirs Ševčuks, Stanislavs Špeļs un Viktors Meikšāns.

ZELTA KĀZAS

Maiga meitene ar miršu vainadziņu virs līgavas plīvura. Mirkļa nopietnību apzinošajās acīs un lūpu kaktiņos, šķiet, tomēr spurdzī laukā jaunības smieklu velniņš. Blakus viņš — svinīgā uzvalkā, apņēmības un pašpārbas pilns jauneklīgs, gatavs atdot visu savai jaunajai laimei. 1938. gada februāris.

To veco fotogrāfiju Laizānu ģimenes albumā un šo te, laikrakstā, šķīr piecdesmit gadi. Vesela kopā no-

dzīvota dzīve. Dienas krājušās cita aiz citas, un laiks tās apzeltījis par pastāvību un uzticību, par pacietību un mīlestību.

Zelta kāzas. Ne tik daudz vecie Laizāni paši, cik bērni grib šīs svinības. Svētkus viņu bērniņas mājā. Nu jau arī mazbērni lieli izauguši. Reizē ar kokiem vecēva sētā. Ak, cik augstu zaru rokās pacēlies bijušo šūpoļu šķērskoks! Tas tur jau izaudzis un ārā vairs nav izceļams.

Bet vai tad tikai koki vien tā saaug kopā?

... Viņi pirmoreiz ieraudzīja viens otru jau bērna gados. Veneranda ganīja sava tēva, Pēteris — sveša saimnieka lopus, jo zemes pašiem nebija daudz, bet ģimene liela. Tā bija tāda pusaudžu pazīšanās, kas ātri piemirsās. Bet tad... Pa kuru laiku no mazā, stūrīnā skuķēna bija izaugusi meitene, no kuras Pēterim negribējās ne acu novērst?

Laizānu mājās jaunieši bieži pulcējās uz «večerinkām», jo istabas bija lielas — te varēja ērti padejot. Kad izskanēja pēdējais mūzikas akords, Pēteris arvien centās pieteikties Venerandai pavadītājos. Un viņai bija patīkami tieši šī pušā sabiedrība — tāds nopietns, krietns, labs. Iešana līdz mājām caur mežu likās tik neilga. Varēja būt garāki tie nepilnie trīs kilometri. Nelaiques gadījumā mežā Pēterim jau agrā jaunībā bija savainota kāja: viņš kliboja. Taču, cik Veneranda paskatījās uz tiem veiklajiem, staltajiem, tik redzēja — neviens nav labāks par viņas Pēteri. Un izšķīrās par «jā» vārdu, lai kopējais ceļš būtu mūža garumā.

Arī grūto dienu kopā nodzīvotajos gados nav bijis mazāk kā akmeņu šejienes zemē. Taču Venerandai nekad nav bijusi jānožēlo sava izvēle. No zemes izceltie akmeņi iemūrēti ēku un tiltu pamatos, bet grūtās dienas ieaudušās saulainajās kā dzīpāri pašas darinātajā segā. Un viņu drūmums tikai spilgtāk izceļ gaišuma spozmi, kas vienmēr bijusi blakus.

Meitīņas un dēla piedzimšana — tā bija jaunās ģimenes lielā laime un lielās rūpes. Mainījās varas, bet nemainīga palika gādība par to,

lai zeme borotāja atalgo kopēju ar dānu ražu. Arī kara virpulis neaizrāva Pēteri un Venerandu Laizānu no mājām, kurās viņi bija savijuši savu ģimenes ligzdiņu.

Piedzima un drīzumā vien nomira jaunākā meitīņa — tās bija pirmās lielās viņu kopīgās bēdas. Kolektivizācija — atkal jauns pārbau-dījums zemnieka dzīves paražām un godaprātam. Divus gadus Pēteris Laizāns stūrgalvīgi turējās pretī spiedienam, taču lielie nodokļi beidzot tomēr lika padoties un arī viņš kļuva kolhoznieks. Un te nu bija jāteic, ka kādreizējai nelaimei radies savs labums. Kad uz darbdienu nesānāca ne pliks grasis, lieti noderēja tie daži desmiti pensijas rubļi, kas Pēterim bija piešķirti kā darba invalīdam. Iznāca par ko nopirkt maizes klaipiņu, kad veikalā Preiļos bija izstāvēta garum garā rinda.

Pēteris Laizāns stāstīja: kad 1955. gadā par priekšsēdētāju atnācis Romualds Kavinskis, viņš esot brīnījies — vai tad kolhozā iepriekšējā gadā tikai salmi vien auguši? Tie vien bija, bet no graudiem ne vēsts — klētis kā izslaucītas. Īsti zemnieki nekad nenokar degunu — ja nav par ko priecāties, arī «karātavu humors» der smieklam.

Ar jaunā priekšsēdētāja atnākšanu kolhozā «Krasnij Oktjabrj» dzīve beidzot sāka iet uz augšu. Māte strādāja laukkopības brigādē, tēvs pārzināja šķirnes cūku fermu. Visādi jau gājās arī šajos gados. Vienlaik fermu pārzinis mēnesī sāka saņemt tikai 50 rubļus. Tāpēc jāteic, ka Laizānu pirmo atvašu — dēla un meitas bērniņa un jaunība grūtuma ziņā nav salīdzināma ar mazbērnu — līzes un Viļņa tagadējo saulaino dzīvi.

Viņi visi dzīvo Stučkā. Dēls, neklātie-nē apguvis cienījamu profesiju, strādā par meistaru Plaviņu spēkstacijā, meita ir meistare Stučkas telefonu aparātu rūpnīcā. Šogad uz Maija svētkiem viņas ģimēne ievietota rajona Goda plāksnē. Ilzīte pašlaik pabeigusi deviņo klasi, bet Vilnis jau braukā uz Rīgu, uz universitāti. Un neviens no viņiem Laizānu vārdam kaunu nedara.

Pavasars, vasaras un rudenis bērni un vedekla ir bieži viesi Leinišķos. Palīdz vecākiem dāru sastrādāt, apšēt, ravēt, aitām sienu sagādāt, ražu novākt. Nav vairs vecajai mātei īsta acu gaišuma, tēvam klibā kāja arī galīgi negrib klausīt. Tomēr nez vai kāds ir dzirdējis Laizānus žēlojamies. Jo vai tad nav iznācis tā, kā viņi gribējuši? Bērni izauguši par krietniem, godīgiem cilvēkiem, kas, cieta darbu un mīl savus vecākus, nebaltai dienai gados, kad vēl spēka bija vairāk, iekrāts savs rublītis. Lauku mājā bez ērtībām vecam, nespēcīgam cilvēkam nav viegli. Bet meita Stučkā ceļ apkurināmu dārza mājiņu. Kad tā būs gatava, viņa grib ņemt māti un tēvu pie sevis.

— Kur te tādi lieli koki saauguši? — brīnījās Pētera brālis, ciemos atbraucis.

Jā, laiks gājis, un reizē ar to auguši koki un cilvēki. Zēl būs atstāt šo pagalmu, kur zeme atceras viņu vieglos un smagos soļus, šos kokus, kas tagad saudzīgi sargā savus kopējus no saules svelmes...

Bet pirms tam jau vēl būs svētki. Zelta kāzas, kuras izaugušie bērni rīkos saviem labajiem, sirmajiem vecākiem savas mīļās bērniņas mājā.

Lilija LAUCE

TEICAMNIECES

Aizritējis kārtējais mācību gads, un skolas bērniem klāt gaidītā vasaras atpūta. Brīvdienas Riebiņu vidusskolas saimi sagaidīja ar bagātīgu sauli, lai rudeni, ziemeņu un pavasari nostrādājušies bērni varētu labi atpūsties, iedegt brūni, norūdīties, atjaunot spēkus jaunam, nopietnam darba cēlienam.

Daudziem vēl ir eksāmenu un gatavošanās izlaidumiem laiks, iestājeksāmenu spriegās dienas, bet daudzi jau stājušies līdžās lielajiem darbos. Viņu vidū arī teicamnieces, ko redzāt fotoattēlā: (no kreisās) 2.b klases skolniece Nataša Sorokina, 5.a klases audzēkne Jolanta Radziviloviča, Aija Kavinska un Rūta Radziviloviča no 3.a klases un Taņa Fomina no 2.b klases.

nešus — 1985. gada maijā un jūnijā. Iecirkņa darbs tika novērtēts divos variantos. Tāpat kā iepriekš tika sastādīti darba uzdevumi, taču paralēli darba algu aprēķināja pēc normatīva, darba kolektīva padome savās sēdēs noteica strādnieku darba līdždalības koeficientu un izpeļņu, piemaksas meistariem un darbu vadītājiem. Sēžu lēmumi tika paziņoti visiem, plaši apspriesti, izskaidroti. Lietišķās spēles palīdzēja izstrādāt kolektīvā darbuzņēmuma mehānismu, nenodarot ražošanai nekādus zaudējumus.

Tā kā kolektīvais darbuzņēmums likvidē pierastos darba uzdevumus, strādniekam ļauj salīdzināt saņemto algu ar ieguldītajām pūlēm, viņa uzverē zūd pierastā saikne starp individuālo darba ieguldījumu un samaksu.

Kolektīvo stimulēšanas fondu, kas lielā mērā nosaka strādnieku algas līmeni, veido visa kolektīva saskaņots darbs, mazāk tas ir atkarīgs no viena strādnieka, posma vai brigādes ieguldījuma. Parasti strādniekam ir grūti aptvert saikni starp plānoto algas normatīvu uz 1 rubli celtniecības un montāžas darbu un konkrētu uzdevumu kriegļu mūrēšanā vai logu rāmju ielikšanā. «Vai tikai nesamazināsies algebra no manis neatkarīgu apstākļu dēļ!» tā domā daudzi.

Nē, nesamazināsies — pierādīja divu mēnešu darba pieredze vecākā darbu vadītāja V. Korabjova iecirknī. Sajos divos mēnešos atrastas ērtas uzskaites dokumentācijas formas, atrisināti citi praktiski jautājumi. Kolektīvais darbuzņēmums V. Korabjova iecirknī ieguva savas likumīgās tiesības. Tad to sāka ieviest pārējos šīs celtniecības pārvaldes iecirkņos, vēlāk to pārņēma arī citas tresta celtniecības pārvaldes.

Interesanti salīdzināt arī tādus skaitļus: vienpadsmitajā piecgadē tresta peļņa bija 4 miljoni 600 tūkstoši rubļu, bet 1986. gadā — 2 miljoni 200 tūkstoši rubļu. Citiem vārdiem

Svētceļojums uz Puškina zemi

Katru gadu jūnija pirmajā svētdienā, kas ir vistuvāk lielā krievu dzejnieka Aleksandra Puškina dzimšanas dienai, no malu malām uz Mihailovsku dodas cilvēki. Tas ir kā svētceļojums uz Puškina zemi, kur, lai arī cik gadu pāiet, viss vēl glabā viņa elpu, viņa soļus, visur gaisā virmo viņa dzejoļu vārsmas, ne tikai no plāksnēm,

kas izvietotas šur tur dzejnieka pastaigu takās. Te viss liek domāt, ka viņš joprojām ir starp mums...

Katru gadu skaidrākajā no jūnija dienām te ierodas tūkstoši A. Puškina daiļrades cienītāji. Daudzi atbrauc krietnu laiku iepriekš, jo dzejnieka svētku dienā ar vieglo automašīnu nemaz nav iespējams pieklūt kaut cik tuvāk mērkim — stāvvietā pie meža ceļa, kas ved uz Mihailovsku.

Šogad 22. reizi tradicionālajā plāviņā pie Puškina nama sapulcējās tūkstoši jaunu un vecu no tuvām un tālām malām, lai dzirdētu stāstījumus par viņu, jo katru gadu, gatavojoties šiem svētkiem, Puškina dzīves un daiļrades pētnieki atrod ko jaunu, nezinautu, lai klausītos dzeju, kas skan daudzās valodās. Uz svētkiem ierodas plaši pazīstami mūsu zemē vārda un otas meistari, viesi no ārzemēm.

Ideja par A. Puškina dzejas svētku rīkošanu pieder S. Geičenko, kurš šeit ieradās tieši no Padomju Armijas pēc kara. Pateicoties viņa nenogurdināmajam entuziasmam, pūlēm, apgarotajai aizgrābtībai, Mihailovska un pārējās ar to saistītās senās muižas — Trigoraska un Petrovskoje, kā arī Puškina Kalni ar tie, kādus mēs redzam, uzcelti no posta un cik bijis iespējams pietuvināti dzejnieka laikam, viņa garam. Visus šos gadus apmeklētājus laipni sagaida sirmās A. Puškina svētnīcas sargs un gars S. Geičenko. Gatavojoties dzejnieka 189. dzimšanas dienai, daudz bija strādājuši visi. Un svētki izskanēja koši, grandiozi. Katrs paņēma līdzi daudzus suvenīrus. PSKP Puškina Kalnu partijas rajona komitejas un Pleskavas apgabala rajona Tautas deputātu padomes izpildkomitejas laikraksta «Puškinskij Kraj» speciālizeidumu, vēltītu slavenā novadnieka piemīnāi.

A. MEZMALIS

SAIMNIECISKĀ APRĒKINA SKOLA

PIEREDZE, KURĀ

ATTĀISNOJUSIES

Ne pārāk sen agrofirmas «Krasnij Oktjabrj» delegācija apmeklēja Daugavpils teritoriālo vispārējās celtniecības trestu. Mūsu ekonomisti, celtniecības nozares vadītāji un speciālisti ieinteresēti centās apgūt kolektīvā darbuzņēmuma ieviešanas pieredzi. Un tas nebija nejauši. Šodien kolektīvās darbuzņēmums ir izšķirošais posms kapitālās celtniecības efektivitātes paaugstināšanā. Tādā vai citādā formā uz to iecerējuši pāriet arī mūsu celtnieki. Taču, pirms sākt strādāt pa jaunam, vispirms vajag rūpīgi apsvērt dažādu darbuzņēmumu sistēmu plusus un minusus. Un izvēlēties vispiemērotāko variantu. Agrofirmas zinātniski tehniskās informācijas centrs sagata-

vojis publicēšanai laikrakstā vairākus rakstus par jaunu darba organizācijas un apmaksas formu ieviešanas jautājumiem. Aicinām visus laikraksta «Jaunais Ceļš» lasītājus aktīvi iesaistīties to apspriešanā. Tātad piedāvājam jūsu uzmanībai Daugavpils tresta pieredzi.

KĀ TAS SĀKĀS?

Kolektīvās darbuzņēmums trestā sākās ar lietīškajām spēlēm vecākā darbu vadītāja V. Korabjova (tagad viņš ir celtniecības pārvaldes galvenais inženieris) iecirknī. Lietīškās spēles [ikdienā tās dēvēja vienkārši par mēģinājumu] turpinājās divus mē-

KĀRTĪBAI JABŪT VIENMĒR

Ir cilvēki, kuru pati būtiskākā īpašība ir godprātība (no senā vārda «godaprāts»). Savienojumā ar kautrību un vienkāršību tā veido ļoti krietnu, gaišu raksturu. Par tādu cilvēku tika saukts rakstnieks, kinorežisors, aktieris Vasilijs Sukiņš. Taču tādi laudis mīt mums blakus arī ikdienā. Godaprāts jeb sirdsapziņa liedz viņiem atļauties paviršības, nolaidības, liek katru darbu veikt ar pilnu atdevi.

Es jau iepriekš atvainojos Ninai Cvetkovej — Reinieku fermas vadītājai, ka arī viņu es te publiski gribu nodēvēt par tādu godprātīgu un kautrīgu cilvēku. Atvainojos — tāpēc kā zīnu: godprātība un kautrība nepatīk, ka to īpaši izceļ, slavē — citādi kas nu tā būtu par kautrību! Kautrīgs cilvēks labāk klusējot pacieš viņam adresētu nepelnītu pārmetumu nekā pieņems uzslavu.

Bet kā gan lai nepaslavē, ja rajona lopkopības fermu skatē, kas pagājušajā nedēļā notika mūsu agrofirmā, stingrā žūrijas komisija, kura kopumā izteica neapmierinātību ar mūsu saimniecībā vērtēto fermu darba kultūru un sanitāriju, citu vidū tomēr izcēla «Reinieku», kas priecēja acis ar tīrību, kārtību, sakoptību.

Protams, fermu vadītājiem un lopkopjiem ir savs attaisnojums tam, ka viņi nevarēja pārbaudītājiem visur demonstrēt priekšzīmīgu spod-

rību, ka to redzīgā acs pamanīja arī paviršības pēdās. Sākumā taču bija paziņots, ka skate notiks vienu dienu vēlāk, bet pēc tam telefonogramma atsauca šo informāciju un skati pārcēla vēl agrāk — uz 2. jūniju. Bet datumi mēneša sākumā ir tieši tas laiks, kad fermu vadītāji gatavo atskaites par aizvadīto posmu, tāpēc šīs dienas ir īpaši spriegas pat parastā situācijā, kur nu vēl pirms skates!

Bet, kad fermā atnāk strādāt jauna — arī gados jauna — telkopēja, kopējā atmosfēra kolektīvā audzina labāk par visādiem oficiāliem aizrādījumiem un sodiem. Tie vienkārši izrādās nevajadzīgi. Vecākās kolēģes pašas biedriski pamāca, ja pamana nevēlību, nolaidību. Tāpēc fermā gan ražošanas rādītāji ir stabili, gan kārtība valda arī ikdienā. Un «labāko skaitē» Nina Cvetkova nosauc visu fermas kolektīvu — gan telkopes, kuru ziņā ir telītes ganāmpulka atražošanai, gan viņu nomainītājas, gan nobarojamo jaunlopu kopējas.

Mēs iebraucām fermā pēc skates, tieši vakara barošanas reizē. Bija neērti stāvēt un skatīties, kā sievietes cilā smagos spaiņus ar miltiem un dziru — fermā faktiski gandrīz nav mehanizācijas, bet negribējās viņas arī atraut no darba. Redaktors tomēr nofotografēja vienu no šī telkopēju kolektīva grupu, kuru drošajās rokās ir mūsu piena lopu ganāmpulka nākotne.

ATTĒLĀ: Svetlana Viša, Tekla Tuča, Monika Sabanska un Ļubova Tumašova.

M. AUSTRUMA

Viss sākās ar to dienu, kad agrofirmas «Krasnij Oktjabrj» agronomi un citu dienestu speciālisti pirmoreiz ieradās pie saviem kolēģiem kolhozā «Dzintars».

Braucienā mērķis bija izpētīt linu ražošanas efektivitātes paaugstināšanas iespējas. Tā tiesi ir, ka linkopību kolhozā «Dzintars» pašlaik grūti nosaukt par pirmindas nozari. Par to liecina linkopības finansiālais stāvoklis. Zaudējumi tajā 1986. gadā saimniecībā kopumā bija 43 tūkstoši rubļu. Nākamajā gadā stāvoklis nedaudz uzlabojās, taču 26 tūkstošu rubļu mīnuss tomēr bija palicis. Tam ir vairāki iemesli. Taču galvenais, protams, ir zemā ražība. Pagājušajā gadā, piemēram, no hektāra vidēji tika novākti tikai 2,2 centneri linsēklas un 0,9 centneri linsēklas.

Statistika rāda, ka agrofirmā «Krasnij Oktjabrj» linu ražošanas rādītāji ir krietni augstāki. Par pierādījumu mīnēsīm faktu, ka šīs nozares rentabilitāte pagājušajā gadā, piemēram, bija pat 87 procenti. Un linsēklas realizācija pārsniedza 7,9 centnerus no hektāra, tāpat raža bija augstāka par 8 centneriem. Agrofirmas speciālistu interese par šo braucienu bija pilnīgi saprotama. Vajadzēja rast atbildi uz jautājumu: ar ko tad galu galā atšķiras linu ražošanas tehnoloģijas abās saimniecībās?

Jau braucot cauri kolhozam «Dzintars», bija redzams, ka šeit ir smagā māksmīlts augsne. Ja karstā laikā māls sakalst — pagalam raža. Sarunā ar kolēģiem noskaidrojās, ka saimniecībā turklāt nav neviena šķūņa ar piespiedu ventilāciju. Ja laiks labs, tad bez tā, protams, var iztikt. Darbs rit pēc sistēmas — «Lauks — fabrika». Bet lietus laikā, kad fabrika nevar pieņemt produkciju ar paaugstinātu mitrumu, stāvoklis kļūst kritiskais.

Nevarēja neievērot vēl kādu interesantu faktu. 1986. gadā saimniecībā liniem bija atvēlēti 270 hektāri un iegūtas 52 tonnas linsēklas. Pagājušajā gadā sējplatības tika samazinātas par 50 hektāriem un ražība uzreiz paaugstinājās. Izdevās ievākt gandrīz 49 tonnas šķiedras. Tātad vēl ir rezerves sējumu struktūras optimizācijā, linu audzēšanai piemērotāko lauku izvēlē, tehnoloģijas pilnveidošanā. Taču atklāt visas šīs rezerves viena brauciena laikā nebija nemaz tik vienkārši. Kolhozā «Dzintars» visu it kā darīja pareizi, bet

labas ražas nebija.

Tajā pašā dienā abu saimniecību speciālisti vienojās par sadarbību. Tika iepilnots piešķirt kolhozam «Dzintars» sēklu kodināšanas līdzekļus, vairākus traktorus, lai laikus varētu pabeigt sējas kampaņu. Iespēju robežās nolemts palīdzēt arī ar preparātu «Glin», sniegt atbalstu organizatorisku jautājumu risināšanā. Un pat visvienkāršākais pieredzējuša speciālista padoms reizē ir zelta vērts.

Tas, par ko es te šodien stāstu, nav parastā palīdzēšana vājākai saimniecībai šefības kārtā. Tās nav pierastās attiecības, kas saista paraugsaimniecību «Krasnij Oktjabrj» ar zonas

tāciju par linkopības jautājumiem.

Bet tagad dažos vārdos pastāstīšu par šīs sistēmas locekļiem. Uz brīvprātības principiem tajā var iesaistīties uzņēmumi, kas vēlas saņemt kvalificētu palīdzību linu ražošanas intensīvo metožu organizēšanā. Pagaidām iniciatīvu izrādījušas tikai divas saimniecības — «Dzintars» un Raiņa kolhozs. Tas šobrīd ir pietiekami. Arī attiecību mehānismu ir vieglāk izstrādāt, ja sistēma nav pārlietu sazarota. Taču nākotnē, protams, būtu mērķtiecīgi tajā iesaistīties visām rajona linu audzētājām saimniecībām un, kā tehnoloģisko ķēdi noslēdzot, šam posmam, linu fabrikai.

Kas par labumu agrofirmā uzņemties papildu rūpes? Pirmkārt, kolhozs «Krasnij Oktjabrj», kas ietilpst agrofirmas sastāvā, ir bāzes saimniecība. Jau pēc savas būtības tai jābūt ieinteresētai uzkrātās pieredzes ieviešanā. Otrkārt, ražošanas sistēmas dalībnieku savstarpējās ekonomiskās attiecības paredzēts dibināt uz saimnieciskā aprēķina principiem. Pēc darbības rezultātiem reizi gadā vai pabeidzot ražošanas ciklu saimniecībām — sistēmas dalībniecēm

vajadzēs atskatīties vadošajam uzņēmumam daļu līdzekļu, kas iegūti par papildus saražoto produkciju. Uzveru, ka tieši papildu produkcija, kuras iegūšanā būs ieinteresētas abas puses, ir uz saimniecisko aprēķinu balstīto attiecību pamatā. Tās iegūšana būs izdevīga, tādējādi saprotama arī agrofirmas interese. Turklāt šo interesi vēl stimulē noteikta piemaksa speciālistu pamatizpēšanai.

Saimnieciskā aprēķina attiecības nostiprinātas divpusējā līgumā. Taču galvenais pašlaik nav šis līgums, bet gan tie lietiskie un biedriskie kontakti, kas veidojas kopīgā darbā. Vieniem jāiemācās palīdzēt, otriem — izmantot palīdzību. Šķiet, kas gan varētu būt vienkāršāk. Tomēr ilgus gadus lauksaimniecībā tik daudz kas tika diktēts no augšas, ka speciālistiem izstrādājies zināms komplekss — neprasme sastrādāties. Tā pārvarēšanā daudz var dot jaunās starpsaimniecību kooperācijas formas pirmie soļi.

A. ALEKSEJEVS

KOOPERĀCIJAS JAUNAS FORMAS PIRMIE SOĻI

kolhoziem un padomju saimniecībām. Mēs te cenšamies apņemt jaunus ražošanas sistēmas «Lini» pirmos soļus. Tā ir pavisam jauna savdabīga starpsaimniecību kooperācija, par kuru pēdējā laikā daudz runā un raksta. Un, tā kā esam kļuvuši par lieciniekiem tās dzimšanai, pie viena pārrunāsim arī to, kādas ir šīs ierosmes perspektīvas.

Taču sākumā — informācija pārdomām. Ražošanas sistēma parasti tiek veidota, ja rajonā ir uzņēmums, kas spējīgs kļūt par tās centru. Tādā uzņēmumā jābūt augstiem ražošanas rādītājiem, labiem resursiem palīdzības sniegšanai un noteiktam intelektuālajam potenciālam. Tāpat tajā, protams, jābūt praksē pārbaudītai tā produkcijas veida ražošanas tehnoloģijai, kuru ievieš ieinteresētas arī citas saimniecības.

Nav šaubu, ka agrofirma «Krasnij Oktjabrj» atbilst visām šīm prasībām. Par tās sasniegumiem linkopībā īsi pieminēju šīs korespondences sākumā. Lai palīdzētu radīt priekšstatu par intelektuālo potenciālu, nosaukšu tikai vienu faktu: šagad galvenā agronome I. Šaitere plāno aizstāvēt kandidāta diser-

sakot, gada laikā izdevās iegūt pusi no visas piecgadas peļņas.

Pakāpenība — tas bija likums. Puru trestā centās stingri ievērot. Kaut gan jāatzīmē, ka Daugavpils trestam bija teicami priekšnoteikumi, lai ieviestu kolektīvo darbuzņēmumu. Augsts bija inženieru sagatavotības līmenis, 85 procenti brigāžu strādāja pēc saimnieciskā aprēķina principa.

Daugavpils tresta pieredze pārlicina, ka sagatavošanās posmā gandrīz vai pati galvenā nozīme ir tam, kāda attieksme pret kolektīvo darbuzņēmumu ir celtniecības vadītājiem, kā tas tiek izskaidrots cilvēkiem.

Tresta darba kolektīvos notika sanāksmes (citos pat divas trīs), kurās tika atklāta jaunās metodes būtība, izskaidrotas tās īpatnības, iepilnoti pasākumi, kas saistīti ar pāreju uz kolektīvo darbuzņēmumu. Tā ieviešanas gaitā parādījās praktiskie rezultāti, skaidri pārlicināja par to priekšrocībām. 1985. un 1986. gada laikā visi tresta iecirkņi, bet kopš 1986. gada jūnija arī visi trests kopumā pārlicināti ieviesa kolektīvo darbuzņēmumu.

REZULTĀTI

Vienpadsmitajā piecgadē trestā veikto celtniecības un montāžas darbu apjoms pieaudzis līdz 2 miljoniem 560 tūkstošiem rubļu. Strādādams pēc kolektīvā darbuzņēmuma sistēmas visu 1986. gadu, Daugavpils trests palielināja celtniecības montāžas apjomu par 2 miljoniem 150 tūkstošiem rubļu, tas ir, gandrīz tikpat, cik visā piecgadē.

Vienpadsmitajā piecgadē darba ražīgums palielinājās gandrīz par 9 procentiem, bet 1986. gadā — par 10 procentiem. 2. celtniecības pārvaldē gada laikā darba ražīgums palielinājās par 25 procentiem.

Retais vispārējās celtniecības trests var lepoties ar tādiem rezultātiem. Tomēr Daugavpils celtniekus tie jau vairs neapmierina. Jo notiek pāreja uz pašfinansēšanos, bet šim nolūkam nepieciešama vismaz 5 miljoni 300 tūkstoši rubļu liela peļņa. Tāpēc trestā izvirzīts uzdevums tālāk padziļināt saimniecisko aprēķinu, labāk izmantot kolektīvo darbuzņēmumu.

PAMATPOSMS

Pārejot uz kolektīvo darbuzņēmumu, par pamatposmu kļuvis celtniecības iecirknis. Tieši šeit tiek izveidots paplašināts darbuzņēmuma kolektīvs. (Piebildīšu, ka tresta iecirkņu struktūra un veicamo darbu apjoms gandrīz atbilst mūsu agrofirmas celtniecības iecirkņa rādītājiem.) Taču kāpēc pamatā liekams tieši iecirknis!

PIRMKĀRT, celtniecības iecirknim ir plāns darbam objekts, tam tiek plānoti tehniskie un ekonomiskie rādītāji, piešķirti materiāli tehniskie resursi.

OTRKĀRT, tieši šeit ir visas iespējas, lai radītu autoritatīvus plašas pārstāvniecības sabiedriskās paspārvaldes orgānus — darba kolektīvu padomes.

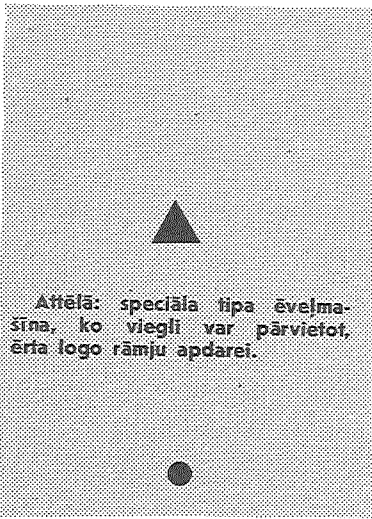
TREŠKĀRT, tieši celtniecības iecirkņa ietvaros var operatīvi un efektīvi manevrēt ar darba un materiāli tehniskajiem resursiem, ja ražošanā rodas neparedzētas situācijas.

Paplašināto darbuzņēmumu kolektīvu sastāvā ietilpst gan specializētās brigādes un posmi, gan palīgstrādnieki (piemēram, torņa celtnu mašīnist).

Turpinājums sekos.

Attēlā: jaunie speciālisti interesējas par «mazās mehānizācijas» līdzekļiem un to praktisko pielietojumu.

Attēlā: speciāla tipa ēvelmašīna, ko viegli var pārvietot, ērtā logo rāmju apdarei.

DZĒRĀJIEM VIEGLAS DZĪVES NEGAIDĪT

Lēmumi par žūpības apkaršanu, darbs, ko šajā virzienā veic sabiedrība, dod ievērojamus pozitīvus rezultātus. Tos nevar nepamātīt — mūsu kolektīvs sāk atveseloties, kļūst it kā saprātīgāks, kulturālāks. Arī tie, kuri atturējušies un atturas, mainījušies — kļūst neiecietīgāki pret plenderiem, asāk un uzstājīgāk iestājas pret parādībām, kas saistītas ar iedzeršanu. Ja mēs visi rīkojamies tik vienoti, tad jābūt panākumiem.

Gribu pastāstīt, kādas pārmaiņas notikušas mūsu uzņēmumā — līnu fabrikā, ko darām, lai darbs un jau paveiktais nebūtu nesekmīgi.

Pirmām kārtām jāuzsver tas, ka pastiprinātu uzmanību izpelnās tie sabiedriskie veidojumi, kuri nostājušies cīņās par atturību priekšpulka, tajā skaitā sabiedriskās administratīvās komisijas, kas izveidotas kolektīvos. Tāda darbojas arī pie mums. Nesen man kā tās vadītājam agrifirmas komunistu kopīgajā sapulcē bija jāsniedz pārskats par savu darbību. Gatavojoties tam, izdarīju gan sava, gan komisijas locekļu, gan vispār darba šajā virzienā analīzi uzņēmumā.

Mūsu kolektīvā vairs nav tā, kā agrāk: daudzi darbā ieradās iereibuši, uz vietas lietoja alkoholu, tika aizturēti piedzērušies pilsētā, un tas, lai arī tika nosodīts, tomēr uzskatīts par, tā sakot, nepieciešamu jaunumu, ar kuru jāsamierinās, jo kas gan paliks strādāt,

ja visus dzērājus un iemetējus aiztrieks ratā. Sak, dzer, bet arī strādā.

1987. gadā rūpnīcā bija 34 darba disciplīnas pārkāpšanas gadījumi, tajā skaitā 14 tā dēvētie jaunprātīgie.

Tas bija laiks, kad neiecietība pret disciplīnas pārkāpumiem jau ritēja pašiprināti, dzērājiem, kuri galvenie vainīgie šajā statistikā, devām aizvien jūtāmāku pretsparu. Sogad esam atbrīvojušies no 11 nelabojamiem «pudeles brāļiem», trīs tādi ir narkotiskajā uzskaitē un ārstējas.

Nedaudz par žūpības apkaršanas komisiju, tās darbību. Komisijā ir pieci cilvēki, savas sēdes rīkojam vismaz reizi mēnesī, bet ekstragādījumos — arī biežāk. Aizvadītajā, 1987. gadā izskatījām 29 lietas, saistītas ar disciplīnas pārkāpumiem, 14 darbiniekiem uzliktas soda naudas, kuru kopīgā summa sastādīja 420 rubļus. Sogad izskatītas piecas tādas lietas un trīs darba disciplīnas grāvēji saņēmuši soda naudas 130 rubļu apmērā.

Algas dienās organizējam reidus un pārbaudes, dežūras kopā ar inženiertehnikājiem darbiniekiem un kalpotājiem, apmeklējām ģimenes, kurās dzaudzējās ar alkoholu, sekojam, kā narkologa uzskaitē esošie izpilda ārstniecības kursu.

Lai mūsu darbs būtu efektīvāks, sapulces un citus pasākumus rīkojam kopīgi ar arodkomiteju. Tas viss nepaliek bez sekām. Bet, ja mūsu darbs tomēr nenes augļus, tad ierosinām administrācijai atbrīvoties no tādiem cilvēkiem, kuri nav pārāudzīnāmi. Arī turpmāk dzērājiem vieglas dzīves nebūs.

Anna FJODOROVA,
līnu fabrikas administratīvās komisijas priekšsēdētāja

Ak, lakstīgala, nedziedi...

pārbišanos, skaļi ķīkinātu, bet lakstīgala turpināja savu skumjo meldiņu:

«Skumjas un asaras plosa mums sirdis,
Kaulaci, mīļais, vai tu to dzirdi!
Fermu, lūk, jauca Kalnacku veco,
Bet dražas uz mežu — līti, co-co-co!»

Paskatījos: patiešām pa meža spraugu, pa kuru ienāk celiņš, redzams zaļš un smuks lauks, bet aiz tā fermas jaunais baltais jumts. Skumji man kļuva kā tam lakstīgalam, kuras vaimanāja alkšņu pudurī: kāpēc gan tas cilvēks, bet sevišķi jaunā, skaistā cēlājs tāds kā Siāmas dvīnis ar diviem

Kā sacīt jāsaka, acis man no kaula — tur neko noliegt. Varbūt arī pats tāds pakaulināks, jo viens otrs mēdz apsaukt par kaulu kambari. Savs ataisnojums ir — kā lai nepaliec tāds, ja tev ne ar ko labu nesagadās sastapties, kā tik ar dzērājiem, darba kavētājiem, disciplīnas grāvējiem... Vārdu sakot, elementiem, no kuriem tik vien kā nocietinies.

Bet te vienā jaukā brīdī jutu, ka iekšā kaut kas tā kā sakustas, tā kā iekļūdas. Un tad no turienes atskanēja balss: «Aizej uz mežu, paklausies lakstīgala! Vasara taču drīz aizies, vairs neizdēs plavas un sils, un nedziedās arī lakstīgala!»

Tā balss bija tik uzstājīga un pagēroša, ka atlika paklaustīt. Āvu kājas, apvilkos cieši pieguļošu tēpu un uzlikos galvā cepuri, jo taču dzirdēts, cik lielas briesmas slēpj mežs: katra desmitā ērce aplipusi ar encefalītu. Tā ka viņu tur mudž, tad iespējami arī tādi indivīdi, kuri var iesūkties kaulos. Un vēl — ciematam un pilsētai tuvākie meži tik piesārņoti un tik nelabas tur smakas saules tveicē, ka bez gāzmaskas neiztikt, bet man tādas mantas nav, tad nolēmu doties uz tālāko siliņu. Pa gabalu tāds mīlīgs, tumšs un noslēpumains izskatījās, ka vilktin vilka tuvāk.

Diena sliecās uz vakara pusi, tā ka pats laiks sākties lakstīgala koncertiem. Kad biju tik tuvu, ka zaļajā masā jau vareja sažīmēt atsevišķus kokus, bija saklausāmas arī lakstīgala balsis. Piestāju un paklaustījos, par ko tad šis dzied. Ļaudis stāstījuši, ka par mīlestību, skaistumu, par prieku. Vai patiešām?

Tuvāk pienākot, izrādījās, ka velk gluži skumju meldiņu. Piegāju vēl tuvāk, jau arī vārdus varēja saprast: «Skumjas un asaras plosa mums sirdis, Mežs mūsu piegrūzots kļuvis un smirdīgs. Minorā balss skan, ne Intermeco — Fjī-tī, lji-tī, ljiūt, co-co-co-co-co.»

Paskatījos apkārt: priedītes ar jauno dzinumu gaiši zaļajām otiņām zaru galos, savas ķepiņas izlaiduši egļu zaru gali, bet tālāk bērziņš stāv baltā tāšu kreklīnā un saulē pietvīcis zaļš, tur šmaugu alksnīšu bariņš. Kur tad ir tas gružojums?

Bet lakstīgala atbild: «Lai tev galviņa skaidrība ielīst: Šoferi brikšņos nevar tak ielīst. Iznāc uz celiņa un redzēsi to — Fjī-tī, lji-tī, ljiūt, co-co-co-co!»

Iznācu. Un tūlīt sagribēju mesties atpakaļ: pretī spurojās celtniecības atkritumu lauzums, sajaukts ar stikla vati, un vēl visādi briesmīgi priekšmeti. Uzgāzos vīrsū kaut kam atkal citam. Atskatījos un pavisam pārbijos: kaudze vēl lielāka, bet pašā vidū rēgojas zābaki. «Vai traks!» — nu bija dūša papežos. — «Būvgružus izgāzuši pie ceļa kopā ar visiem celtniekiem!»

Kad pirmais izbīlis pārgāja, apskatījos tuvāk — vīrus pie zābakiem nemanīja...

Ciits putns, redzot manu tik klūmīgo

JAUTĀJIET, ATBILDI PARĀDĀ NEPALIKSIM

KINO JŪNIJAM

12. «Štrupceļā», PSRS — Sirija,
13. «Kritiena rūgtums», «Uzbekfilm»,
14. «Kurš ir miljardieris?», Rumānija,
15. «Kreicera sonāte», I un II sērija, «Mosfilm»,
16. «Robeža», ASV,

17. «Kapablanka», PSRS — Kuba,
19. «Cilvēks no Londonas», Čehoslovākija,
20. «Slazdi šakājiem», «Tadžikfilm»,
21. «Piemīņas dienas», «Kazahfilm»,
22. «Glābiēt «Konkordu», Francija,
23. «Nākošes amazones», Polija,

24. «Cilvēks — orķestris», Francija,
  26. «Salamandru ligzda», Rumānija-Itālija,
  27. «Puisis, kuram bija viss», Austrija,
  28. «Špessartas pils spoki», VFR,
  29. «Izpirkums», «Mosfilm»,
  30. «Deju laukums», «Mosfilm».
- SEANSU SĀKUMS
PULKSTEN 21.00

LĪDZJŪTĪBAS

Vai zina kļava, kad zemē krītis,
Vai cilvēks zina,
stunda kad pēdējā sifis...
N. Rubcovs

Dzīli skumstam kopā ar Jāni Vanagu un izsakām viņam līdzjūtību sakarā ar brāļa ALOIZA pāragro nāvi

Kolhozagrofirms «Krasnij Oktjabrj» melioratoru kolektīvs

Vēl galā nav darbs,
Vēl nebeidzās dziesma,
Iejaucās liktenis skarbs —
Nodzīsa dzīvības liesma.
I. Sirmbārdis

Izsakām dziļu līdzjūtību Stefānijas Kuzminas VĪRAM un BERNIEM, viņu smiltājā pavadot.
Kolhozagrofirms «Krasnij Oktjabrj» valde, partijas komiteja, arodkomiteja, komjaunatnes komiteja

Redaktors A. RANCĀNS

ATSPŪLGI

APSVEICAM

Lai gadi kā gājputni traucas,
Lai zeltainās vasaras skrien, —
Kas darbam atdevis sevi,
Tas darbā dzīvo arvien.

I. Mežnora

Kolhozagrofirms «Krasnij Oktjabrj» valde, partijas, arodbiedrības un komjaunatnes komitejas, viss kolektīvs sirsnīgi sveic 60 GADU JUBILEJĀ

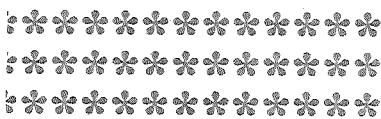
Helēnu DZENI,

Vladislavu SMUKŠU,

Izidoru REČU,

Pjotru TIHONOJU,

novēlot viņiem labu veselību, dzīves un darba prieku un ilgus saulainus gadus!

JAUNAIS CEĻŠ

Laikraksts «Jaunais Ceļš» («Новый путь») iznāk 1 reizi nedēļā latviešu un krievu valodā sestdienās. Foto-salikums.

Redakcijas adrese: 228273 Preiļu rajona Riebiņu ciemā, agrifirma «Krasnij Oktjabrj». Telefons — redaktoram un nodalu vadītājiem — 56732

Met. 1220
Pasūt. 3937

Iespēsts Latvijas PSR Valsts izdevniecību, poligrāfijas un grāmatu tirdzniecības lietu komitejas Daugavpils tipogrāfijā. Formāts — 1 nosacīta iespiedloksne.